

- Vain haaveissani olemme oikeat - 1. Osasinko aavistaa? Leipomossasi soi blues, vanha kunnollinen sellainen, jonka kantava rytmi sai minut hyvälle tuulelle. Laskin käsilaukkuni näyteikkunan viereiselle tuolille ja kävelin peremmälle, jossa kiiltävän kaapin takana odotti herkullinen rivi leivoksia ja sitruunakakun palasia. Olimme molemmat jämähtäneet 80-luvun ikihitteihin - noihin ajattomiin kappaleisiin, joiden melodiat soisivat mielessä aina seuraavaan päivään - mutta mitäpä tuohon olisi voinut edes sanoa? Nykymusiikki kun oli pääosin itseään toistavaa kuraa, jonka rakenne koostui melkein poikkeuksetta neljästä soinnusta ja auto-tunella säädetyistä lauluäänestä. Tanssahtelin hymyillen lasitiskin edessä samalla, kun sinä pyyhit tasoja rätillä. Varmat otteesi liu'uttivat viimeisetkin muruset pois pöydältä ja lopuksi viskasivat rätin tiskialtaan pohjalle. Käännyit tuijottamaan minua, jolloin tunsin kevyen kuumen aallon lävistävän poskieni ihon. Katseesi sai vatsanpohjassani vääntelemään. "Hei rakas", lausuin varovasti. Pian tunsin, kuinka pehmeät huulesi lähestyivät suutani ja lopulta painautuivat lujasti kiinni minuun. Et vastannut mitään sanallisesti, vapautit kasvoillesi vain suloisen virneen. Silmäni olivat vetelät kuin haaveilijalla tuijottaessani sinua, joka palasit töihisi, tai sellainenhan minä oikeasti olinkin. - Tyttö vailla päämäärää, joka vain leijui ajatustensa virrassa. Tyttö, joka rakasti liikaa, vai rakastiko ollenkaan? Tyttö, joka... "Olisiko sinulla suunnitelmia täksi illaksi", kuulin yhtäkkiä äänesi kysyvän ja keskeyttävän pohdintoni. Nostin katseeni empien. "Niin no, en ole ajatellut", vastasin ja liu'utin kieltäni purtua alahuultani pitkin. Huomasin katseesi tuimistuvan. "Tiedät kyllä, että kaipaen vaihtelua, aktiivisuutta, uusia kokemuksia", sinä ärähdit. Tunsin piikin lävistävän minua kuullessani kiihtyneen äänesi. "En ole spontaaneimpia ihmisiä maailmassa, sen saat minusta oppia", vastasin suoraselkäisesti ja käännyin pois. Samalla, kun pystyin ennustamaan jo seuraavat sanasi siitä, että koko päivä tässä olisi ollut aikaa miettiä illan ohjelmaa, näin näyteikkunan toisella puolella seisovan vanhuksen, joka tiiraili sisään punavalkoisten mainosteippien välistä. "Sinulla on asiakas", totesin hetkeksi hiljennyttyäni ja kävelin takahuoneeseen, jonka rajaama violetti kangasverho heilahtaen sekoitti putiikin raskasta ilmaa. Istuin alas jäykälle jakkaralle ja nostin kahvipannun keittimestä. Kuulin takanani putiikin oven kilahduksen. Kurkkuni tuntui karhealta. Vielä viikonkin päästä tartunnasta. Onneksi kadun kulmassa sijaitseva apteekki olisi vielä kaksi tuntia auki. Hörpätessäni annoksen kahvikupista, tunsin lämmön polttavan nieluani, sitten seuraavan nielaisun, jolloin jo koko kaulani huusi kivusta. Silmäilin sinua verhon välistä, kun juttelit vanhemmalle naiselle. Tuolla naisella oli papiljoteilla muotoillut hiukset ja pitkä, polviin ylettyvä ulkotakki. Hänen lasinsa pyöristivät silmät pyöreiksi palloiksi. Käännyin pois. Kahvin polte väänsi kasvojani kuin vaaleaksi paperimytyksi, ja laskin kupin pöydälle. Tulit luokseni takahuoneeseen ja laitoit kätesi olkapäälleni. "Mennään meille. Lopetan päiväni tähän", ehdotit napakasti ja tuuppasit minut ylös jakkaralta. Olitko hyvällä vai huonolla päällä, siitä ei ollut varmuutta. Mutta nyt määrätietoiset kätesi kuitenkin vetäisivät minut ulos tuosta putiikista. Enkä sanonut sinulle sanaakaan. Tunsin pullan tuoksun rappuun asti. Rapun tunkkaisen hajun läpi puski tuo tuoksu, sen tuulahdus, joka sai vatsani kurnimaan. Olit leiponut aamulla ennen töihin lähtöäsi. Juuri meille kahdelle. Astelit ylös kierreportaita, jonka reunoilla ikkunat näyttäytyivät sameina. En odottanut asunnoltakaan kovin paljoa. Kuulin kenkiesi töminän. Se kantautui koko kerrostalon käytävässä. Laahustimme viimeisen portaan jälkeen mustaan, pimeään käytävän päähän, jossa asuntosi sijaitsi. Jalkojani repi uuvuttava polte äskeisestä kiipeämisestä. "Sinun pitäisi alkaa käymään salilla", naurahdit tuijottaen punaisina hehkuvia poskiani. "Ettei tuo portaiden kävely tuottaisi niin paljon tuskaa." "Hei, ei saa pilkata", sanoin virnistäen ja napautin käsivarttasi. Väänsit avaimesta ja astuit sisään. Painoit katkaisijasta

valot päälle. "Ja täällä minä asun", henkäisit ja laskit käsilaukkusi lipastolle. Ryntäsit pitämään kiinni etuovesta, joka oli valua kiinni. "Tervetuloa", sanoit lopuksi. "Kiitos", vastasin. Halasit minua ja pysähdyit tuijottamaan huuliani. Kätesi puristivat kehoani kiinni sinuun kuin omistaen. "No, etkö halua pusua?" virnistit pian. "Ehkä pienen", vastasin ja siirsin katseeni huulillesi, jotka olit punannut tänäkin aamuna. Nostit kätesi poskelleni ja suutelit minua. Ihana tuoksusi piirtyisi taas uudelleen muistoihini. "Kiitos, että sain tulla", minä sanoin, irroitettua otteesi. "Tottakai, aina saat tulla luokseni", sinä sanoit ja ojensit minulle avaimen eteisen lipastolta. "Tässä todiste. Tule koska haluat." Tuo ei ollut ihme tämän kaiken jälkeen. Yleensä kun ihmiset pitävät toisiinsa tiettyä etäisyyttä, olit sinä heti valmiina ottamaan minut luoksesi, viskaamaan avaimet käteeni. Olitko jo liian tuttavallinen, ajattelin ottaessasi takkini ja laittaessasi sen tuulikaapin naulakkoon. No et tietenkään, olit oma itsesi. Sisällä asunnossasi oli rennon kodikasta; muutama huonekasvi siellä täällä olohuoneen nurkissa, kaksi maalausta harmailta seinillä ja tuoksukynttilän tuoksu, jonka tunnistin heti vaniljiaksi. Et välittänyt tahroista lattialla, ainakaan sen puolesta, että kävelit keittiöön kengät jalassa. Pohjien kopina kantautui eteiseenkin asti, jossa seisoin toimettona. "Tule vain peremmällä, minä vain etsin täällä yhtä asiaa. Istu vaikka olohuoneen sohvalle, niin tuon meille lasilliset", sinä huikkasit keittiöstä penkoessasi lipaston laatikoita. Kuulin vaivaantuneen ähinäsi istahtaessani olohuoneen sohvalle. "Onko kaikki kunnossa?" minä kysyin. "On on, odota vielä hetki", kuului keittiöstä. Pian astelit ulos huoneesta viinipullo kädessäsi ja riisuit kengät eteiseen. Oikeassa kädessäsi kiilui jokin metallinen esine. "Tadaa, minä löysin sen! Nyt voidaan rauhassa nautiskella", sinä huudahdit ja ojensit korkinavaajan minulle. Laskit viinipullon olohuoneen pöydälle ja huokaisit. "Vihdoinkin." Ällistyneet kasvoni tarkkailivat hymyhuuliasi, jotka levenivät äkisti korkatessasi pullon. Tuijotin viinipullon tumman punaista etikettiä. Domaine Romanee-Conti. - oikein laatuviiniä oli siis tuo tavara. Siemailimme laseistamme, kunnes huomasin sinun juoneen jo lasillisesi. Tuo reippaus sai vatsassani väänteleämään. Miksi me edes nautimme taas alkoholia? - Arkipäivänä? "Ota ihmeessä lisää, nautitaan nyt kunnolla", sinä suostuttelit ja olit kaatamaisillani minulle vielä uuden viinilasillisen. "Hei seis, olen juonut jo kaksi lasia, enempää en tarvitse. Täytyy päästä vielä omin jaloin kotiinkin", minä kielsin. Sillä sekunnilla kasvojesi hymy pysähtyi, ja kätesi perääntyivät lasistani. "Mutta etkö haluaisi vähän? Olen varma, että pidit viinistä", sinä jankutit. "En nyt vain tahdo. Ei kiitos enempää." "Ei sitten, taidan juoda tämän sitten yksin loppuun", sinä tuhaudit. Katsoin sinua kysyvästi. "Emmekö voisi jutellakkin, kun en nyt ole ihan juomatuulella?", minä sanoin. "Tottakai. Sano sinä, mistä puhutaan." "No aivan sama sitten. Minä lähden kotiin", huokaisin ja nousin sohvalta. Ilmeesi tuskin värähti astellessani eteisen kaapille. Potkaisin tennarit jalkoihin, kiedoin kaulaliinan kireäksi peitoksi takin päälle ja käänsin kylmästä kahvasta. "Nähdään joku toinen päivä, vaikka huomenna töiden jälkeen", minä sanoin ja painuin ulos ovesta. Hyppäsin heti seuraavaan bussiin, joka kantoi minut lähelle kotikatua. Ehdin juuri ennen sateen tuloa. Kotiin päästyäni hain aamulla tuulettumaan jättämäni kauluspaidan ja lukitsin parvekkeen oven. Näin tuulen keinuttavan taas kerrostalon pihapuita rivosti ja repivän lehtiä irti niiden oksista. Olikohan alkoholi puolestaan repinyt nyt meidän voimamme? Mietin vielä uudelleen päivää, jolloin tapasimme. Se oli samanlainen päivä, kuin tämäkin. Myöskin torstai ja ilta-aika. Mutta ilman meitä.

2. Merkki myrskyssä Tuuli vei sinä iltapäivänä kaiken mukanaan - niinkuin veit lopulta sinäkin. Vielä tulisin jonain päivänä rakentamaan muurin sydämeni portille ja estämään uuden rakkauden. "Like everything I've ever known, you disappear one day, so I spend my whole life hiding my heart away." - A.A. Kylmä maa kantoi selässään monia kulkijoita, kävelijöitä ja juoksijoita. Lapsia, vanhuksia.

Minuakin, joka tärisin iho kananlihalla. Poskeni olivat jäässä, niinkuin huulenikin, joilla en kyennyt muodostamaan sanoja. Kuin jokin olisi vetänyt suupieliäni kiinni ja väkisin sulkenut suutani. Jäykistänyt leukaani liikkumattomaksi. Kävelin kumarassa kohti tuntematonta ja vilkuilin sivuilleni, jossa puut keinuivat laajaa liikerataa. Erään männyn rapea kuori oli murentunut irti rungosta ja se väpätti puhalluksessa kuin paperi. Haistoin enteilevän sateen tuoksun. Satuin hahmottamaan edessäni kävelevän vanhemman naisen henkilön tuulen seassa. Laihat jalat astelivat tynnosti eteenpäin, kuin koko myräkkää edes ei olisi ollut. Naisen papiljioteilla muotoillut hiukset pysyivät täysin liikkumattomina hänen päässään, kuin ne olisivat olleet liimattuna tiukasti hänen kalloonsa. Kiihdytin tahtia, en oikeastaan edes tiennyt, että miksi. Tunsin kylmän vireen paljaalla kaulani iholla. Tuulen vingahdus särähti juuri meidän kohdallemme, kun huomasin naisen kädessä kuolleen kukkakimpun. Valkoisia terälehtiä irtosi varsista ja lensi ylös tuulen vietäväksi. Kuulin naisen vaimean huokailun erottuvan puhalluksesta. Melkein pystyin jopa aistimaan hänen hönkäyksensä, sen tuulahduksen, joka leijailisi pian sieraimiini hieman epämiellyttävänä. ”Onpas kamala myrsky tänään”, sanoin yrittäessäni ottaa naiseen kontaktia. Ehkä typerin aihe keskustelulle - mutta minkä sille mahtoi, kun mieleen ei muutakaan juolahtanut. Nainen kääntyi minuun päin ja ojensi minulle ruituneen kimpunsa, jossa ei ollut enää kuin kaksi terälehteä, joista toinen oli jättämässä viimeisenkin yksikseen. Hän katsoi minua vakavasti. ”Niin onkin, mutta... elämä on”, hän huokaisi. Miten niin ’elämä on’, kun sille voi tehdäkin jotain? ”Mitä tarkoitat?” minä jatkoin. Nainen kääntyi koko vartalollaan suuntaani ja hymähti. Hän erotti yhden varsista pois kimpusta.

”Eräs ihminen jätti minut taakseen pari päivää sitten. Olimme kuin tämä kukkakimppu aikaisemmin. Tuore, eläväinen ja kaunis. Mutta nyt, kun hän valitsi toisen suunnan, jäljellä kimpusta on enää vain tämä kuiva varren pätkä”, nainen vastasi ja ojensi erottamansa varren minulle. Nappasin varren ja tunsin, kuinka naisen sormenpäät hipaisivat kevyesti kylmää kämmentäni. ”Oletko sinä ikinä kokenut kolahdusta?” nainen yllättäen kysyi, pyöritellessäni kasvia kädessäni. Varsi taipui onttona alaspäin, jolloin sen runko oli lähellä katketa. Mitä kolahdusta? ”No, en oikeastaan. Tai jos edes ymmärsin, mitä tarkoitat tuolla”, supisin välttääkseni katsekontaktia. ”Tarkoitan, että oletko koskaan rakastunut? Koskaan rakastunut ihmiseen aivan yllättäen, kummallisessa tilanteessa?” nainen sanoi ja huomasi katseeni kääntyvän taas hänen suuntaansa, kulmakarvojeni noustessa ylös korkeaksi kaareksi. ”Olen minä melkein kerran rakastunutkin, mutta kielsin itseäni tuntemasta mitään, sillä ymmärsin sen olevan vasten moraaliani”, kerroin ja muistelin nuoruuttani, ensimmäistä ihastustani, joka ei ollutkaan tyyppillisesti ala-astevuosien poika-ihastus vaan itseäni reilusti vanhempi naapurin tyttö. Nainen naurahti, mutta oikaisi pian virneensä nähdessään totiset kasvoni. Aivan kuin hän olisi lukenut sen, mitä mielessäni totesin. ”Se ilmeisesti otti koville?” nainen uteli ja tarkkaili alaspainunutta katsettani, joka raahautui pitkin asfaltin pintaa. ”Kyllä sinä siitä yli pääset. Minä luotan siihen, mutta muista olla varovainen rakastamiesi kanssa”, hän sanoi lopuksi ja jatkoi matkaansa. Näin naisen siluetin katoavan pikku hiljaa näkyvistä, kun jäin tuijottamaan tätä paikalleen tien viereisen linja-autopysäkin kohdalle. Potkaisin irtokiven autotielle ja jäin seuraamaan, kuinka se jäi ohi ajavan auton massiivisen renkaan alle. Samassa mieleeni juolahti kirkkaana loistoidea. Kun katsoin tummenevalle taivaalle, näin hetkellisen kimalluksen. Näkisin tuon läpinäkyvän tuulahduksen toivoa.

3. Pari lasillista ja salaisuuksia Suojatakseni itseä tuulen valloittavuudelta, kävelin takaperin pitkin viivoittimen suoraa jalankulkuväylää ja tähyilin sivuilleni. Epävarmuus hidasti askeleitani, vaikka tiesin eteneväni aivan oikeaan suuntaan. Jokainen askel tuli harkinnastani, kuin olisin ollut joku ohjattu robotti. Katselin edessäni lähestyvää moniväristä kylttiä. ”Joka

miehen ja naisen publi, tervetuloa!” Kävelin pihaan ja jäin tuijottamaan sen ikkunoissa välkkyviä valoja, hetkeksi ilmestyviä varjoja. Varjoja, jotka moninkertaistivat jonkun käden ja siinä olevan lasin koon. Piha oli muuten täysin hiljainen. Rakennuksen seinät sulkiivat metelin sisäänsä. Lehdet tanssivat elokuvamaisesti maan pinnalla, kun tuijotin välkehtiviä koristevalopalloja. Kuulin seinän läpi puhetta ja sen seassa elektronisen musiikin jytinää. Kaameaa musiikkia, mutta se oli nykymaailmaa. - Siis pakko sietää. Astelin pubin edustaa pitkin puhelin kädessäni ja kuuntelin, kuinka se hälytti. Taustalla tupakkayskäiset vanhat herrat seisoskelivat savun seassa nojaten rakennuksen seinään. Heidän karkeat, mutta vinkuvat naurunsa ärsyttivät korviani. Yhtä paljon kuin sateenkaaren väristen pallovalojen kirkas välähtely, joka olisi voinut tuottaa minulle sillä hetkellä epileettisen kohtauksen. ”Äiti, äiti vastaa!” minä parkaisin potkaistessani tyhjää kaljapulloa hiekkaisella maalla. Sen lasi särähti rikki ja levisi pieniksi viiltäviksi palasiksi. Miksen vaan saanut taaskaan mahdollisuutta kertoa?

Järjestyksenvalvoja mulkoili minua taka-vasemmalla ja piteli kiinni vyöstään. Hänen leveät hartiansa ja kaljuksi ajettu päänsä saivat minut pitämään pientä etäisyyttä. Nuo tupakka-miehetkin tuijottivat minua taustalla pilkallisesti. Huuleni vääntyivät mutrulle, kun näin järjestyksenvalvojan terävät kasvopiirteet, paksut kulmakarvat, jotka olivat kurtistuneet kieroon sekä järeät tatuoinnit. Hän nojasi suuntaani, jolloin vihdoinkin ymmärsin pienen kokoni. Tumma varjo kohosi asteittain ylleni, ja sekuntti sekunnilta tunsin kuin kutistuvani alle metrin mittaiseksi kääpiöksi. Ottaessani varovaista askelta takaisin pubin ovea kohti, mies pysäytti minut toisella kädellään ja tyrmäsi aikeeni tuijotuksellaan. Sillä voimalla, jonka hän sai vasemmalla kädellään aikaiseksi, olisi jopa mahdollisesti suurempi kuin se voima, jonka minä saisin aikaan molemmilla käsilläni. Katsoin miestä pistävästi näyttääkseni voimakkaalta. Todellisuudessa vaikutin enemmänkin 5-vuotiaalta pikku-kakaralta. ”Osaatko nyt varmasti käyttäytyä?”, järjestyksenvalvoja kysyi ivallisen häily pilke silmissään. ”Tänne pääsevät vain aikuiset.” ”Varmasti”, lausuin selkeästi ja tungin ovesta sisään. Suuntasin tiskille ja tilasin Mansikka Margaritan. Jokin hitusen makeampi sopi suuhuni sillä hetkellä. Siemailin drinkkiä ja vilkaisin tanssilattialle. Sillä hetkellä halusin vain kertoa äidilleni työpaikan menetyksestä, jota olin jo ehtinyt pari viikkoa häneltä salaamaan. Pian havahtuin nopeaan vilkaisuun, joka toistui kahdesti. Vihreät smaragdit olivat juuttuneet kasvoilleni jäätyneenä. Punaiset huulet saivat rinnassani painamaan, ja kun vihdoinkin luulin näkeväni ne pyörivänä lähestyvät askeleet, olin pyörtyä. Miten kaunis olitkaan, ajattelin nähdessäni sinut edessäni. Sinullakin oli mansikka-drinkki, ilmeisesti olit myös makean ystävä. Hymyilessäsi himmeät valot saivat hammasrautasi kimaltelemaan ja vaalealataiset hiuksesi säkenöimään kiharrettuina. ”Mites sinun iltaasi?” kysyit arkailematta ja nojasit viereiseen jakkaraan. Leukasi oli laskeutunut suhteessa niin alas, että näytit kuin ruokaa anovalta koiranpennulta. Tai mitä ikinä minusta halusitkaan. ”Aika lailla normaali ilta, tässä haeskelen itselleni seuraa”, vastasin. Jokin tahmainen kiristi kurkkuaani. ”Ai että minkälaista seuraa olet täältä hakemassa?” vinkkasit. Naurahdin ja ymmärsin huumorintajumme yhdistävän. ”Juttuseuraa vain”, sanoin puolikas virne naamallani. Istuit viereeni ja esittädyit. Tilasin meille vielä uudet mansikka-drinkit. ”Mikä sinut tuo tänne juuri tänään?” utelit. ”Olen suhteellisen erakoitunut yksilö, jonka takia on välillä ihan hyvä käydä ulkona ihmisten ilmoilla.” ”Eli asut kauempana?” sinä kysyit siemaistessasi drinkistä. Tuo sama koiranpennun tuijotus jatkui taukoamatta vieläkin. ”No, en oikeastaan. Itse asiassa asun aika lailla keskustan alueella, mutta usein vain linnoittaudun kämppääni moneksi peräkkäiseksi päiväksi, kun satun olemaan tällainen kummajaisuuden ilmentymä”, kerroin itseironisesti. Hiljenit hetkeksi. ”Eikö sinulla ole työpaikkaa?” kysyit terävöittäen katsettasi. ”Ei valitettavasti tällä hetkellä. Sain potkut edellisestä firmasta

valehuhun perusteella, jonka yksi kateellisista kollegoistani oli levittänyt.” ”Tuohan on ihan järjetöntä. Kuka keksii edes tuollaista?” sinä kiihdyit. Näin silmissäni aidon ihmetyksen. ”No, enpä tiedä, mutta nyt on aika etsiä uutta paikkaa. Kyllä kai siitä työvoimasta on jossain täälläkin päin puutetta”, huokaisin. Kirkastin pian ilmettäni. ”Ihan näin muuten vain kysyn, mutta haluaisitko siirtyä hieman rauhallisempiin oloihin? Täällä menon ja meiningin keskellä on aika hankalaa jutella”, ehdotin laskiessani tyhjän lasin tiskille. Jokin raapi karheana kurkkuani. Virneesi muuttui aidoksi hymyksi, vaikka äskeinen idea olikin vain liukunut huuliltani. ”Tottakai”, vastasit. Silmäni unohtuivat hetkeksi kasvoillesi. Silmillesi, jotka näyttivät tietävän, mitä halusivat. Kiitin tarjoilijaa, joka nouti tyhjäksi juodut lasimme, ja kävelimme pois pubista. Osoitin sinulle autoani, joka seiso katutolppien kimaltamalla hiekalla, paljaan tähtitaivaan alla. Istahdit vierelleni penkille, ja ajoimme asunnolleni. Autotien reunaa rajasi kolea metalliaita. Se kiemurteli suunnan mukana ja jätti pinnalleen eläviä valoläikkiä. Rintaani painautui kuin kuuma käsi, joka piti kiinni vahvasta otteestaan. Vilkuilin varovasti sinuun päin, joka et arastellut ottaa minuun katsekontaktia. Nuolaisit huultasi, ja silloin tiesin sen - tässä oli jotakin. Katsoin taas takaisin tielle, mutta tuo puna lukittautui mieleeni ja maalasi asfaltin lämpimänsävyiseksi. Tuo kirkkaanpunainen. ”Onko sinulla kotonasi juomista?” keskeytit ja katsoit takaisin tielle. ”On, tottakai on. Tuskin kestäisit minua muuten”, naurahdin ja kevensin otetta ohjauspyörään. ”Mainiota”, kuiskasit ja siirsit sormenpäilläsi hiussuortuvan kasvoiltasi. ”Oletko koskaan seurustellut toisen naisen kanssa?” kysyit ajettuamme muutaman kilometrin eteenpäin. Jotenkin ei ollut aika puhua tuollaisesta, vaikka olitkin älyttömän viehättävä. ”Kerran. Siitä on jo kauan. Minulla oli tapana käydä eräässä juhlarakennuksena käytettävässä tilassa, jossa sai muutaman euron maksettuaan pelata biljardia. Meninkin sitten sinne ja löysin erään naisen”, kerroin. Tuo aika palasi minuun pitkän jakson päästä nyt uudelleen. Ehkä en ollut vielääkään päässyt hänestä yli. ”Tapahtuiko teille jotakin?” ”Ei sen kummempaa. Tai... hän petti luottamukseni yhden kerran. Sitä en voisi koskaan antaa anteeksi”, sanoin kääntyessämme kotitielle. ”En omista enää selkeitä muistikuvia, miten kaikki pääsi tapahtumaan, mutta hän oli silloin vahvasti päissään.” Hieroit käsiäsi hennosti ja vilkaisit minua kohti. ”En halunnut tunkeilla, pahoittelut siitä”, sanoit hiljaa ja liu’utit kätesi reidelleni. ”Mitä sinä teet?” kysyin ihmeissäni. ”Kunhan koskin vain, olen tottunut tekemään niin, kun haluan osoittaa myötätuntoni. Virnistin, sillä luin taka-ajatuksesi. ”Miten vaan”, vastasin. 4. Ikuisia tahroja Makasimme tiiviissä lusikassa. Lämmin selkäsi helpotti flunssaista vapinaani, joka ilmestyi aivan yllättäen. Varma otteesi hikisestä kädestäni sai minut uskomaan, että tuo taianomainen hetki tulisi kestäämään ikuisuuden. Siitäkin huolimatta, ettei ikuisuus koskaan ollut totta. Taustalla kuulin Elton Johnia. Blessed. Silitin kiharrettuja hiuksiasi, jotka olivat porrrööntyneet pehmeäksi untuvaksi tummista juurista. Rintakehämme nousivat ja laskeutuivat rauhallisina samaan tahtiin, kuin kehomme olisivat synkronoituneet toisiinsa. Ainoastaan minun häiritsevä krohinani erotti meidät toisistaan. Haistoin molempien hengityksessä vielä vallitsevan alkoholin, jota olimme nauttineet aiemmin illalla. Punaviinitahra makasi pinttyneenä valkoisen t-paitasi hihalla ja loi kontrastin muuten hyvin tarkasti mietittyyn tyyliisi. Olimme vielä ottaneet lasilliset täällä meillä ja sitten jollain konstilla päätyneet sänkyyni. Muistelin hetkeä pari tuntia aikaisemmin, jolloin ensi kerran katsoit minua arkailematta. Koko kasvosasi olivat kääntyneet minuun päin ja huulesi liikahivat punaisina. Sitten muistin sen, kun parin lasillisen jälkeen tiesin jo puolet perheenjäsenistäsi ja pomosi ilkeimmät piirteet. Miten saatoit paljastaa ventovieraalle noin avoimesti elämäsi yksityiskohtia? Ja miten minä saatoin puolestani kertoa noin jumalaiselle naiselle työttömyydestäni? Jokin varaus vielä kuitenkin veti minua taaksepäin, vaikka

koinkin olevani suhteellisen rentona seurassasi. Paine vallitsi sydämessäni siitä, etten ollut vielä täysin valmis. Halusin aikaa. Enemmän kuin kaksi, nopeasti vierähtävää tuntia, jotka kanssasi olin siihen mennessä viettänyt. Mutta samalla minä halusin sinut. ”Eikö olekkin aika hassua, että tänään aikaisemmin vain keimalimme toisillemme, yritimme epätoivoisesti saada toisiimme yhteyttä lyhyin katsein, ja nyt olemmekin juuri tässä, missä toivoimme olevamme”, kuiskasit yllättäen ja käänsit päätäsi suuntaani. Olit siis tiirailut minua jo enemmänkin. ”No, jos sitä ei lasketa, että olemmekin aika viininhuuruisia, niin tämä hetki on kyllä aika erityinen”, naurahdin ja ojennuin nopeaan suudelmaan. Siinä hetkessä olisin halunnut imaista koko sydämesi sisään, mutta sen sijasta sain huulillesi vain lyhyen kosketuksen. Enhän herranen aika edes tuntenut sinua vielä. Pysähdyit yhtäkkiä täysin paikoillesi ja tuijotit makuuhuoneen kruunu-kuvioista tapettia. ”Minä taidan olla ihastunut sinuun. Taidan olla hyvinkin paljon ihastunut”, tunnustit ja haeskelit vasenta kättäni lakanan päällä. Nuo sanat virtasivat sisäistettäväkseni. Yritin puskea sisältäni sinulle vastausta, mutta en saanut mitään sanottua. Ainoastaan takkuinen yskä vapautui keuhkoistani. Silmäni muuttuivat märäksi. ”Etkö tunnekkaan samoin?” sinä kysyit puristaessasi kättäsi kevyesti nyrkkiin. ”Ky-kyllä... mutta en vain ole saanut kasvatusta sen verbin käyttöön.” ”Minä voin opettaa sinut siihen”, vastasit ja kierähdit minuun päin. Näin silmiesi syvästä kumpuavan kimalluksen, jolloin melkein pystyin jopa näkemään mielessäni omatkin pupillini, jotka olivat laajentuneina tarrautuneet sinuun. ”Kiitos”, minä kuiskasin ja suljin silmäni. En koskaan unohtaisi hunajaisena mielessäni solisevaa ääntäsi. Kasvojasi, jotka nähdessäni silmäni kostuisivat ja poskilleni nousisi polte, ajattelin, kun silitin oikean kämmenesi silkkistä selkää. Kuulin jo tasaisen tuhinasi - merkin siitä, että olit rauhoittunut. Sattumoisin palasin kaksi vuosikymmentä taaksepäin - hetkeen, jolloin ymmärsin olevani erilläni perheestäni, ainakin äidistä. Kun kaippuu äidin lämpimään syliin kasvoi pikkutyttöinä sietämättömäksi ja pyysin lupaa tulla hänen viereensä yöllä nukkumaan, sain häneltä vain kieltävän vastauksen ja kyljen nopean kääntämisen. ”Anna minun olla”, kaikui harmaana muistoissani tänäänkin. Ja äidin vaivaantuneet kasvot, jotka kääntyivät tuon lopun vartalon mukana varjoon. En koskaan unohtaisi niitä. Siis ymmärsin, että vasta nyt kolmenkymmenen ikävuoden jälkeen olin saanut olla oikeasti toisen ihmisen lähellä. Siis sinun vierelläsi. Tässä ja nyt. Mutta kuka sinä olit, kun kaikki eteni niin nopeasti? 5. Lopullista Kun heräsin haaveistani, huomasi eläneeni tiedostamattomassa tilassa kaksi viikkoa. Taas perjantai-aamu, mutta ei kiireitä. Kuulostihan se alkuun hyvältä uutiselta, mutta kun aistin muutoksen ilmapiirissä, opin sisimpäni sanat. Istuin keittiöni jakkaralla ja kuuntelin hiljaisuutta, jota peitti kellon tikitys. Jauhoin suussani ruisleipää ja seurasin, kun napitit takkia. Tuntui siltä, kuinka lohko sydämestäni olisi kadonnut. Aamun säde ei enää jaksanut puskea sisään sälekaihtimien välistä. Veimme senkin voiman - vain katseellamme, jolla tiirailimme toisiamme. Näkymäni täyttyi kasvoistasi, jotka tunkivat lävitseni. Enää et ollut hyvillä mielin. Vain mären silmäsi tuijottivat minua voimattomien käsiesi levätessä veltona etureitesesi selällä. Näin, kuinka katseesi lukittautui terävänä minun kasvoilleni. Kuinka ilkeiksi viiruiksi silmäsi muotoutuivat. Ja tuon puuskahduksen pettymystä hengityksessäsi, jota en päässyt karkuun. Äkkiä se vetinen pinta olikin jo kadonnut katseestasi, ja sen takaa paljastuivat tarmokkaan vihreät silmäsi. Huulesi, jotka meinasivat sanoa jotakin, mutta sen sijasta kuitenkin liimautuivat lujasti toisiinsa. Kätesi, jotka melkein koskettivat minua, mutta vetäytyivät viime hetkellä takaisin, sillä aistit epävarmuuteni. Sen haalean häiveen, jonka kasvoiltani pystyi sillä hetkellä lukemaan. ”Luulin, että rakastat minua”, sinä huokaisit. Mutta, niinhän minä teinkin. - Kirjaimellisesti kyllä, koska pistin itseni rakastamaan. Se ei kai tullutkaan itsestään. En ollut varma siitä, mitä halusin tai miksi edes

olin kanssasi. Olin hukassa valintojeni sekamelskassa, josta en päässyt hitaasti ryömimälläkään ylös. Ja kun sitten viimein sain tuon mieleni ja sydämeni taistelun valmiiksi, tajusin olevani myöhässä. ”Anteeksi”, muistan vielä tänäkin päivänä kuiskanneeni sinulle silloin hiljaa, kun jäin tuijottamaan eteen kantaneiden askeleidesi perään, jotka johdattivat sinut ulko-ovelle. En tiennyt rakastaneeni tyhjää, ennen kuin todella opin tuntemaan sinut. Ennen kuin kuulin etuoven tärähtävän paukahduksen ja huomasin tuoksusi haihtuneen kevyenä pois asunnon ilmastointilaitteen mukana. En tiennyt ennen, etten tosiaan osaa rakastaa, ainakaan sinun kaltaistasi. Osaan ainoastaan unelmoida rakastavani, vaikka väite kuulostaakin hullulta. Ja, kun unelmointi ei johda vielä oikeastaan mihinkään, on tarinan loppu tulossa nopeasti vastaan. Ainoastaan vääristynyt todellisuus jää paljaille kämmenillemme ruituneiden sydäntemme sulateltaviksi, kun mielemme luo kaiken puolestamme. Kun emme itse nappaa kiinni elämän hetkistä. Läheisistä tai itsestämme. Joskus toivoin, että tulevaisuutemme olisi kestänyt pidemmän aikaa - mutta erehdyin. Kun ensimmäistä kertaa sydämeni sykähti sinulle normaalia voimakkaammin, ajattelin löytäneeni tarvitsemani. Ajattelin todellakin tuntevani sisimpäsi vain tuijottamalla pilkehtiviin silmiisi ja kuuntelemalla hellää ääntäsi. Välillä arki kuitenkin erottelee haaveen ja todellisen rakkauden. Emme kai olleet niin yhteydessä toisiimme, että olisin kokenut sinut osaksi minua. Tai jos vain pelkäsin liikaa, pelkäsin meitä yhdessä? En ainakaan tiennyt aiemmin, mitä rakastaminen tarkoittaa, en varmaankaan edes nyt tiedä sen merkitystä, kun kerran myöhästyin kanssasi. Olen nyt jo paikassa, josta en voi luoda yhteyttä sinuun. Mutta minä tiedän sen, että aina olet rakkain sisimmässäni. Vaikka vain haaveissani.

©Schwartz